

159174

Ctihodná Anna Kateřina
Emmerichová, stigmatisovaná
služebnice Boží.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

**CTIHODNÁ
ANNA KATEŘINA EMMERICOVÁ,
STIGMATISOVANÁ SLUŽEBNICE BOŽÍ.**

DNE 9. ÚNORA.

* 1774   † 1824

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1933.

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«
N A P S A L V Á C L A V K R O N U S .

SEŠIT 7.

CTIHOD. ANNA KATEŘINA EMMERICHOVÁ,
STIGMATISOVANÁ SLUŽEBNICE BOŽÍ.

Zapřáhli koníka do pluhu a jeli na pole, aby je zorali. Otec, na kost vyhublý, pevně držel kleče, aby brázdy byly stejně hluboké a rovné, a dcerka jeho byla mu v práci nápomocna tím, že koníka obezřele vodila.

»Tamhle jest koesfeldský kostel,« vykládal dceři při práci otec. »Na mši sv. dnes nemůžeme jíti, kořme se tedy aspoň v duchu Spasiteli, který jistě práci naší žehná!«

Dívkou tou byla Anna Kateřina Emmerichová, která se narodila 8. září r. 1774 ve vesničce Flamske ve Vestfálsku z rodičů chudobných, majíc mnoho sourozenců. Do školy chodila pravidelně pouze několik měsíců. Avšak svým důvtipem a pílí naučila se ručním pracím tak, že kdekdo se její umělosti obdivoval.

Již za mlada prodlévala ráda na modlitbách. Pohrouživši se do pobožnosti, mívala při tom živé styky se svým andělem strážcem a s mnohými světci. Když o tom s lidmi někdy mluvila, nešlo jí do hlavy, že jim té milosti není dopřáno.

Střehouc se každého hříchu úzkostlivě od-

jakživa, byla za jeptišku jako stvořena, ale chudoba jí v tom překážela. V každém klášteře totiž bylo od ní požadováno věno, ona však ho neměla. Nevědouc si rady, najednou se dověděla, že klarisky v Koesfeldu by ji do kláštera přijaly i bez věna, kdyby uměla hráti na varhany.

Rodiče chtějíce ji učiniti šťastnou, shodli se v tom, že se doma ve všem co nejvíce uskrovní, aby sehnali peníze kosfeldskému varhaníkovi, jménem Söntgenovi, který jim slíbil, že Annu hře na varhany naučí. Ale naděje ta selhala, neboť Anna, ubytovavši se u Söntgenů, k učení se nikdy nedostala. Pustila se tam do práce jiné, kterou pokládala za naléhavější, vděčnější a záslužnější.

Rodina varhaníkova totiž žila ve velké bídě a nouzi. Anna, hoříc od dětství láskou k bližnímu, pracovala dnem i nocí do úpadu, aby jim v nedostatku a starostech alespoň trochu ulevila.

Za svého pobytu u Söntgenů nadchla Anna jejich dceru, jménem Kláru k tomu, že ona, jdouc za příkladem své přítelkyně, zahořela touhou po životě řeholním. Zanedlouho vskutku stalo se po jejím přání. Augustiniánky na Agnetenberku u Dülmenu zvěděvše, že Klára hraje dobře na varhany, byly odhodlány, že ji ihned přijmou za novicku. Söntgen však nechtěl k tomu jinak dáti svolení, leč když štěstí toho bude dopráno též Anně Emmerichové.

Augustiniánky volky nevolky se k tomu podvolily. Anna tedy přes to, že neměla věna, vstoupila do jejich kláštera, jsouc 28 let stará. V klášteře však nevedlo se jí valně. Nebylo tam pravé řeholní kázně a opravdové zbožnosti. Sestry vidouce, že jest Anna chatrného zdraví a že mnoho práce nezastane, pokládaly ji za přítěž.

Annu nepřízeň ta mrzela, snášela ji však statečně. Když si na to příkoří stýskala jednou Kristu Pánu ve svatostánku, zdálo se jí, že Spasitel ji potěšil těmito slovy: »Proč se ohlížíš na lidi, jako bys neměla mne!« Anna od té doby tím horlivěji chvátávala ke svatostánku, aby tam načerpala útěchy ve svém těžkém postavení.

Anna lpěla nadmíru na svém řeholním povolání a proto byla všecka zdrcena, když r. 1811 byl klášter augustiniánek na Agnetenberku úředně zrušen. Roznemohla se z toho tak, že život její visel na vlásku. V tu dobu ujal se jí kněz Lambert, který opatřiv jí přístřeší v Dülmenu, pečoval o ni tak, že se pozdravila.

Koncem r. 1812 přišel k ní P. Limberg, aby ji vyzpovídal a podal Tělo Páně. Při tom si povšiml, že Anna má na rukou stigmata, t. j. krvácející rány, které se podobaly navlas ranám ukřižovaného Krista Pána. Později vyšlo najevo, že Spasitel dokonce ji poznamenal křížem na životě a na prsou, který též krvácel. Na nohou i v boku, na čele i ve spáncích měla Anna rány také krvavé.

Není divu, že se nad tím Anna sama nemálo pozastavovala. V březnu r. 1813 navštívila ji bývalá její řeholní spolusestra Klara Söntgenová, které Anna důvěrně stigmata ukázala. Zakrátko věděl to kdekdo v Dülmenu. Někteří lidé mluvili pak o Anně jako o velké světici a jiní opět prohlašovali ji za prohnanou podvodnici.

Dr. Wesener, mladý lékař, který na studiích pozbyl víru, usmyslil si, že podvod odhalí. Za tou příčinou Annu jednou navštívil. Přesvědčiv se však na vlastní oči, že tu skutečně běží o nadpřirozený zjev, stal se věřícím katolíkem a dal podnět k tomu, že do Dülmenu přijela církevní komise, skládající se z bohoslovců a lékařů na slovo vzatých, kteří po čtyři týdny Annu bedlivě pozorovali. Nakonec však všichni nabyli jistoty o tom, že Bůh obdařil Annu skutečně milostí svou v míře neobyčejné.

Nepřátelé víry však brojili bez ustání proti Anně tak, že r. 1819 chopily se věci státní úřady, které nakládající s Annou surově, chtěly stůj co stůj pravdě přijíti na kloub. Zchytralí úředníci snažili se na Annu působiti vyhrůžkami i sliby, aby ji omámili a popletli. Anna, utýrána jsouc dotěrnou jejich drzostí, den co den odbývala je slovy: »Raději zemru, než bych lhala!«

Úředníci odjíždějící z Dülmenu s nepořízenou, netajili se s míněním, že na těch stigmatách přece něco jest. Anna po jejich odjezdu

byla ráda, že bude míti konečně od toho šikanování pokoj. Žila potom skutečně klidně, hy-
nouc pomalu těžkou, nezhojitelnou nemocí, na
kterou dne 9. února r. 1824 umřela.

Se stigmaty Anny Kateřiny Emmerichové
souvisí její podivuhodná vidění. Jest jich mno-
ho a týkají se četných osob ze Starého a No-
vého zákona, zejména však ze života Pána Ježíše
a Panny Marie. Básník Klemens Brentano nej-
důležitější její vidění velmi svědomitě sepsal a
sám vzav si z Anny příklad, zanechal svěťácké-
ho života a stal se horlivým katolíkem.

Mimo to vyznamenal ji Bůh také jinými da-
ry. Anna poznávala ostatky svatých. Určovala
přesně, z kterých světců pocházejí, a navazujíc
na jejich historii, dovedla vypravovati ze ži-
vota každého světce takové podrobnosti, že to
uvádělo kdekoho v podivení.

Ležíc stále na loži, požívala pouze šťávu
z uvařeného ovoce a občas napila se vody. Pří-
čina její nemoci tkvěla v soucitu, který měla
s tělesnými i duševními nesnázemi a potřebami
svých bližních, berouc ochotně na sebe cizí ne-
moce a činíc pokání za hříchy cizí. Touživala
po utrpení a dobrovolně je s klidnou myslí
snášela, aby odvrátila zlo od jednotlivců, ba
dokonce od církve svaté.

O svatosti jejího života není sporu, neboť
přes to, že ji Bůh obmyslil neobyčejnými mi-
lostmi, zůstala až do své smrti pokornou slu-
žebnicí Boží, pokládajíc se vždy za poslední ze

všech lidí. Bližní své cenila vysoko, chvějíc se stále starostí o nesmrtelné jejich duše. Především jí na srdci leželo blaho a rozkvět církve svaté.

Mnozí odpůrci snažili se mermomocí stigma a vidění její bráti v pochybnost, ale všechno jejich úsilí konec konců ztroskotalo. Církev sv. prozkoumavši bedlivě život, ctnosti a všechno, co s Annou Kateřinou Emmerichovou souvisí, zavedla r. 1892 úřední řízení, aby byla prohlášena za blahoslavenou.

»Velebím tebe, Otče, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je maličkým.«

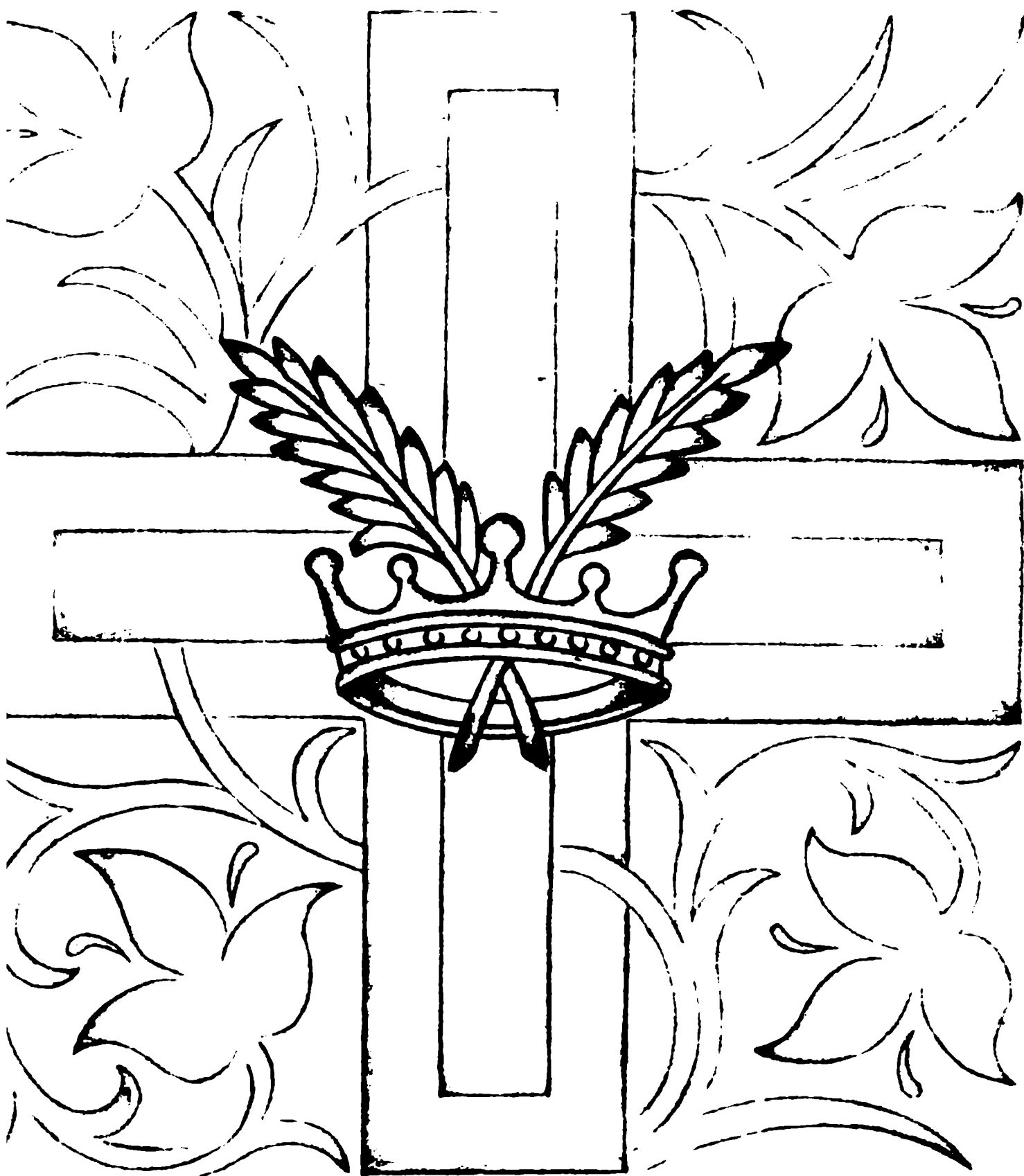
(Mat. 11, 25.)

VEŠKERÁ PRÁVA VYHRAZENA

Nihil obstat. Dr. J. Beran, censor. Imprimatur. Dr. Th. Opatrný,
Vicarius generalis. Pragae, die 22. Februarii 1933

N.: 1906.

O J O V N Í C I B O Ž Í

A P S A L V Á C L A V K R O N U S

E Š I T 7

C E N A 50 H A L .